

ЖЕЛЕВ СИ ЗАПУШИ УШИТЕ СЪЩО КАТО ТОДОР ЖИВКОВ

Ще рече човек, че се движим в кръг и нищо не се променя. Събитията са същите, преместват се само на няколко километра на запад или на изток. Силистренските майки и деца протестират. След като блокираха гранично-пропускателния пункт, заплашват с гражданско неподчинение. Причината напомня за трагедия, добре известна на цяла България – как дълги години Русе беше унищожаван от химическите заводи в Гюргево, плод на научно-властническата мегаломания на клана Чаушеску. Плод и на братска отмъстителност. Построихме АЕЦ – Козлодуй, румънците ни върнаха, като по протежението на река Дунав точно срещу центровете на българските градове издигнаха гиганти на социалистическата химия и металургия. Със съгласието на Тодор Живков, подпечатано с перверзните комунистически целувки уста в уста.

Години наред Русе умираше в престъпно мълчание пред очите на цяла България. После перестройката на Горбачов, срещнала у нас хитрашката съпротива на Живков, реши да подкопае устоите на неговата власт чрез трагедията на русенци. Сигурно мнозина могат да си припомнят комитетите за защита, шумните прояви на всички онези, които бяха определени от съответните служби да станат лидери на бъдещата опозиция. Жельо Желев, Петко Симеонов, Христо Смоленов, Георги Аврамов, Георги Мишев, Светлин Русев, Стефан Продев са само част от имената, които се обвиха с ореола на борци и мъченици покрай съвсем неизмислените страдания и безизходно отчаяние на русенци.

Пишеха.

Подбрани, поръчани от определени „фактори“ статии.

Статии, написани от определени хора.

Каква дейност развиваше тогава Жельо Желев!

И как не?! Ковеше се светлото бъдеще. Бъдещето на социалистическата демокрация по ленински. Получил тласък от агонията на русенските деца, жени и мъже, марксистът-дисидент бързо капитализира сълзите и отчаянието на двеста хиляди русенци.

На бавно умирање чрез задушаване днес са подложени силистренци. Мъчат се да викат. Сега поне е разрешено да се казва, че някой някъде умира.

Пишат писма.

Не до Горбачов. Нито до Елцин. Тях не ги е еня вече за перестройката в България. Техните послушници, предвождани от Желев, я направиха.

Пишат до Президента Ж. Желев. Но той МЪЛЧИ! Екологията вече не може да бъде катапулт за изстрелване в президентското кресло. Нито пък за министър-председателско. Затова самотни жени и деца самотно протестират. Пък и кой да им обърне внимание, като всички отвсякъде за нещо протестират.

Така преминавала славата на света. И човешкият живот...

В. „Демокрация“, 15 август 1994 г.

Post scriptum

Този коментар предизвика ответна реакция в анонимна бележка, поместена в брой 37 на в. „Свободен народ“. Ето възмутените редове срещу моето кошунствено незачитане на „приноса“ за свалянето на „Живковата диктатура“ на тъй наречените дисиденти, по-известни днес като „автентично десни“ и „истински демократи“:

АВТОРКА НА „ДЕМОКРАЦИЯ“ СЕ СЕЩА ДА ПРАВИ КАРИЕРА С ПЕТГОДИШНО ЗАКЪСНЕНИЕ

Под заглавие „Желев си запушва ушите също като Тодор Живков“ някоя си Виолета Радева в очевидно поръчана статия за „Демокрация“ решила да използва трагедията на обгазените силистренци, за да хвърли още един камък върху българското дисидентство преди Десети ноември. Слагайки в един куп Желю Желев, Георги Мишев и Стефан Продев – познат похват на „Работническо дело“ – авторката излага познатата хипотеза за създаването на Русенския комитет от самия режим с цел контрол върху опозицията. За съжаление госпожата не излага аргументи в защита на тезата си, а и очевидно неопитният редактор не се е сетил да ѝ ги поиска, но човек се пита: а защо, като се е сетила още през 1988 г., че и Желювият клуб, и Георги-Мишевият Русенски комитет са креатури на режима, другарката – тогава другарка! – не си е организирила свое опозиционно формирование? Въпросът се отнася и до главния редактор на вестника Иво Инджев, тогава цур дисидент, борец срещу режима и кореспондент на БТА в Бейрут „под съща

премяна“. Да очакваме ли в някой от следващите броеве на „Демокрация“ разсъждения върху дисидентството и от о.з. генерал Антон Мусаков (в литературна обработка на дългогодишния съветник на всички министри на вътрешните работи Николай Методиев, сега постоянен автор на „Дума“)?

1994, № 37, 22.9.94

НАРОД

Тутти
Фрути

АВТОРКА НА "ДЕМОКРАЦИЯ" СЕ СЕЩА ДА ПРАВИ КАРИЕРА С ПЕТГОДИШНО ЗАКЪСНЕНИЕ

Под заглавие "Желев си залушва ушите също като Тодор Живков" някоя си Бисолета Радева в очевидно порочана статия за "Демокрация" решила да използва трагедията на обгазените силистренци, за да върли още един калмък върху българското дисидентство преди Десети ноември. Слагайки в един коп Желев, Георги Мишев и Стефан Продев - познат похват на "Работническо дело" - авторката залага познатата хипотеза за създаването на Русенския комитет от самия режим с цел контрол върху опозицията. За съжаление госпожата не излага аргументи в защита на тезата си, а и очевидно неопитният редактор не се е сетил да я ги лопоска, но човек се пита: а защо, като се е сетила още през 1988 г., че и Желювият клуб, и Георги-Мишевият Русенски комитет се креатури на режима, другарката - тогава другарка! - не си е организирала свое опозиционно формироваие? Въпросът се отнася и до главния редактор на вестника Иво Инджев, тогава щур дисидент, борец срещу режима и кореспондент на БТА в Бейрут "тод сеща премяна". Да очакваме ли в някой от следващите броеве на "Демокрация" разсъждения върху дисидентството и от о.з. генерал Антон Мусаков (в литературна обработка на дългогодишния съветник на всички министри на вътрешните работи Николай Методиев, сега постоянен автор на "Дума")?

